

Sygn. akt V CSK 117/20

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko Gminie D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powoda od pozwanej kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżąca podniosła, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne oraz istnieje potrzeba wykładni art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty w zw. z ustawą o finansach publicznych w przedmiocie czy zróżnicowanie oraz zmiana ram organizacyjnych i finansowych prowadzenia przedszkoli publicznych może determinować zakres obowiązków gminy jako podmiotu dotującego przedszkola niepubliczne oraz art. 90 ust. 2 b i ust. 3 d ustawy o systemie oświaty w zw. z art. 5 k.c. czy żądanie uwzględnienia w podstawie wyliczenia dotacji wydatków bieżących na zakup żywności, wobec faktu pokrywania tych kosztów w przedszkolu niepublicznym przez rodziców, prowadzące w rezultacie uwzględnienia tego żądania do podwójnego finansowania tego wydatku lub zróżnicowania sytuacji prawnej dzieci w przedszkolach publicznych i niepublicznych, stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Przedstawione zostało trzecie zagadnienie prawne, czy mając na uwadze charakter dotacji, służącej dofinansowaniu wykonywania zadań publicznych w wysokości określonej w przepisach ustawy o systemie oświaty, prowadzący przedszkole niepubliczne wskutek nieprawidłowego ustalenia wysokości dotacji przez gminę może ponieść szkodę w majątku w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. lub zostać bezpodstawnie zubożony.

Przedstawione zagadnienia oraz wskazana potrzeba wykładni nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i nie nasuwają

potrzeby wykładni prawa. Skarżąca nie wykazała bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach opisanych przez skarżącą Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie. Znaczną część uzasadnienia wniosku stanowi polemika z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w tych orzeczeniach, które zostały przytoczone zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jak i w skardze kasacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 696/12, nie publ., z dnia 27 października 2017 r., IV CSK 732/16, nie publ., I CSK 348/16, nie publ., z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 773/16, nie publ.). Jest to przy tym polemika zawierająca subiektywne poglądy skarżącej i argumenty wywiedzione z fragmentów uzasadnień rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, przy czym całość zdań lub rozważań tego Sądu prowadzi do wniosku przeciwnego, niż to usiłuje przedstawić skarżąca. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie, budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania kolejnej wykładni wskazanych przepisów w brzmieniu obowiązującym przed 2012 r.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

jw